

ДЕЙВИД МОРЕЛ ЗА ТЕЗИ И ЗА ВСИЧКИ МОИ ГРЕХОВЕ

Превод от английски: Иван Атанасов, 2001

chitanka.info

Ако във финала на „Бурята“ има нотка на хумор, то в тази ужасяваща, шокираща история за Средния Запад няма нищо забавно. Въпреки че беше публикуван през 1984 г., този разказ ми хрумна единайсет години по-рано. През лятото на 1973 г. изкарах трийсет и пет дневен курс по оцеляване в планината Уинд Ривър^[1] в Уайоминг. Курсът се организираше от Школата за планински водачи „Пол Петцолд“ и имаше за цел да обучи записалите се в различни планинарски умения — катерене, лагеруване на открито, пресичане на буйни потоци, живеене в снежни пещери, намиране на ядовити растения и т.н. В края на курса ни взеха храната. Позволиха ни да задържим само по един компас, една карта и една манерка. Показаха ни една точка на картата, отвъд вододела на Скалистите планини, която бе на петдесет мили от нас, и ни казаха, че след три дни там ще ни чака камион. Какво щяхме да ядем? Нищо. Идеята беше да разиграем екстремна ситуация. Намирането на ядовити растения щеше да ни отнеме повече енергия, отколкото щяхме да получим от откритите растения, така че нямаше смисъл да търсим такива. Виж, риболовът беше друго нещо. Рибата щеше да ни осигури много протеини. Но до риболов трябваше да прибъгваме само в краен случай. Идеята беше да докажем на себе си, че можем да издържим три дена без храна, при екстремни условия, и накрая да имаме още сили. Когато пресякохме планината и стигнахме до прашния път, където ни чакаше камионът, бях отслабнал и замаян, но знаех, че мога да издържа още ден или два при подобни условия и бях уверен в планинарските си умения. Курсът приключи и аз се отправих към Айова по Междущатски път 80, но двигателят на старото ми четирицилиндрово Порше 912 започна да прекъсва, и в онази част на Небраска, която на картата изглежда като дръжка на тиган, бях принуден да изоставя магистралата и да потърся механик. Точно тогава попаднах на това много необичайно, много страховито градче. Историята е измислена, но обстановката — не.

* * *

Имаше дърво. Помня го. И съм сигурен, че ако го видя пак, ще го позная. Защото беше странно.

Извисяваше се в далечината отляво, встрани от магистралата. Отначало беше просто неясно петно в трептящата мараня, но когато го наближих, зловещият му силует се очерта ясно. Дървото беше изсъхнало — това бе първото нещо, което ме порази. Дърветата, които човек може да види през август в онази изсушена от слънцето част на Небраска, дето на картата изглежда като дръжка на тиган, са малко на брой, но са с гъсти зелени корони. А това нямаше нито едно листо.

„Значи е мъртво — казах си аз. — И какво от това? Няма причини да се мръщиш.“ Но тогава си дадох сметка, че в дървото имаше нещо много по-странно и предположих, че именно то е разтревожило подсъзнанието ми, още преди да осъзная на какво ми прилича зловещият му силует.

Приликата беше забележителна.

По гърба ми полазиха тръпки. Дървото наподобяваше гигантска менора — свещник, който евреите използваша в религиозните си обреди. С осем, наредени в една линия свещи. Само че в този случай не бяха свещи, а осем, щръкнали право нагоре голи клона. „Аномалия. Грешка на природата“ — реших аз и се отърсих от страха си, но за миг се почудих дали необичайната му форма не е дело на човешка ръка, дали не е изсъхнало, след като някой нарочно го е окастрил.

Но случайна или не, формата му ме порази, защото беше необикновена — едно мъртво дърво с вид на религиозен символ, което сякаш благославяше иронично безплодната западна равнина.

Бях прекарал последните две седмици в планината Уинд Ривър в Уайоминг заедно с приятели. Спяхме в палатки, ловяхме риба, изследвахме района, упражнявахме се в скално катерене, но през повечето време седяхме около лагерния огън, пиехме и си разказвахме спомени. Дълго отлаганата ни среща изтече бързо. Разделихме се и се отправихме към различни точки на страната, за да се върнем при жените и децата, при работите и задълженията си. Моят път водеше към Айова Сити, където се намираха домът ми и университета, в който преподавах. Копнеех да видя отново семейството си, но едновременно с това се ужасявах от перспективата за предстоящия семестър, лекциите, които трябваше да готвя, и писмените работи на първокурсниците, които трябваше да проверявам и оценявам.

Изтощен от шофирането (бяха изминали осем часа от прощалната закуска), отместих очи от странното дърво и осъзнах, че

карам със седемдесет мили в час. „Я намали — рекох си аз, — че току-виж си се сдобил с акт за превишена скорост.“

„Или с ковчег.“

И тогава двигателят започна да прекъсва. Карах старо Порше 912, онзи модел с четирите цилиндъра от шейсетте години. Бях го купил на безценица, защото купето се нуждаеше от ремонт, но въпреки възрастта си, колата рядко ми създаваше проблеми. Бедата бе, че не знаех, че притокът на въздух в карбураторите трябва да се регулира при по-голяма надморска височина. Ето защо, докато изкачвах планината в Уайоминг, карбураторът се бе задалвил, двигателят се бе закашлял и бе започнал да дими, а аз бях изскочил от поршето, за да потуша плъзналите пламъци. В един сервиз в Лендър, Уайоминг, бяха отстранили повредата, но, щом си прибрах оттам колата след двуседмичното ми лагеруване на палатка, открих, че педалът за газта не функционираше както трябва. През целия ден двигателят бе работил по-шумно от обичайното, а сега, когато започна да прекъсва, направо гърмеше. „Исусе“ — помислих си аз. Какъвто и да беше проблемът, не смеех да шофирам още дълго. Воланът се тресеше в ръцете ми. Уплашен, намалих на тридесет. Ревът и тресенето продължиха. Трябваше ми механик, и то спешно.

Вече ви казах, че това се случи в онази част на Небраска, дето прилича на дръжка на тиган. Представете си щата като правоъгълник. Отрежете долния ляв ъгъл. Оставащият горен ляв ъгъл е дръжката на тигана, която се пада на изток от Уайоминг. Тя представлява просто едно обширно равно пространство. Трева, пелин, магарешки бодил. Същата пустош, каквато са заварили първите заселници преди повече от сто години. Ако двигателят се беше повредил два часа по-късно, нямаше да се разтревожа чак толкова. Тогава пред погледа ми щяха да изникват градове на всеки двадесет мили, или горе-долу толкова. Но откакто бях навлязал в тази пустинна област, не бях зърнал нито една табела на град. И въпреки че се движех по една от четирите ленти на междущатското шосе 80, ако съдех по пейзажа, можех съвсем спокойно да се намирам и на луната.

Ето защо, когато видях отбивката от магистралата, изобщо не се подвоумих. Като отправях благодарности на неизвестния бог, който беше решил да ми помогне, аз се преборих със спазматичните трусове на волана, слязох от естакадата и изтръпнах, понеже двигателят вече

не само гърмеше, но и тракаше, сякаш някакви метални части вътре в него се бяха счутили и се триеха една в друга. На отбивката нямаше табела, но аз знаех, че наблизо трябва да има град. Стигнах до знак СТОП, огледах наляво и надясно двете платна на асфалтовото шосе, но и от двете страни не видях сгради. „А сега накъде?“ — запитах се. Някакъв импулс ме накара да продължа по левия път, пресякох моста над магистралата и чак тогава разбрах, че се движа към дървото-менора.

По гърба ми отново полазиха тръпки. Но задавеният рев на двигателя ме накара да забравя всякакви суеверия. Сега колата се движеше едва с двайсет мили в час. Опитах се да успокоя нервното си дишане и почти не обърнах внимание на дървото, когато го подминавах.

От лявата ми страна. Сигурен съм. Много добре си спомням. Дървото се намираше от лявата страна на необозначения двулентов път.

Убеден съм, че не греша.

Карах. И карах. Поршето изглеждаше готово да се разпадне всеки миг, тресеше се и трещеше. Пътят, който сякаш не водеше наникъде, ми се струваше безкраен. Сега, когато бях оставил дървото-менора зад себе си, нищо не разнообразяваше скучния прериен пейзаж. „Всеки момент — казвах си аз. — Всеки момент ще зърна някакви сгради. Само още миля — стига колата да издържи.“

Издържа, не една, а две, но вече се движеше с петнайсет мили в час. Стомахът ми се сви. Имах ужасното предчувствие, че съм тръгнал в погрешна посока. Че, ако бях завил надясно, щом слязох от естакадата, щях да се добера до град след не повече от минута. Но вече бях стигнал прекалено далеч, за да се връщам. Трябваше да продължа в същата посока. Съмнявах се, че поршето щеше да издържи целия този път обратно до магистралата.

Когато видях за първи път странното дърво, часовникът на таблото показваше пет без малко. Сега го погледнах отново и трепнах. Беше почти шест. Оставаха ми не повече от три часа до здрач, а дори и да намерех сервиз, преди да се е мръкнало, той едва ли щеше да работи след шест. Нови опасения сграбчиха сърцето ми. „Трябваше да остана на магистралата“. Там, дори да се развалеше поршето, можех поне да спра някоя преминаваща кола и да помоля шофьора да ми

изпрати влекач. А този път беше безлюден. Перспективата да прекарам нощта край шосето в повредената си кола, не изглеждаше по-обнадеждаваща от тази да извървя пеша разстоянието до магистралата. Бях възнамерявал да карам през цялата нощ, за да стигна в Айова Сити на следващия ден по обяд, но ако скоро не ми провървеше и двигателят беше толкова зле, колкото ме караше да си мисля трещенето му, пътуването ми най-вероятно щеше да се удължи с един ден, дори с повече. Трябваше да намеря телефон, за да предупредя жена ми, че ще закъснея, иначе щеше да се притеснява. Мислите ми ставаха все по-тревожни. Трябваше да...

Точно тогава видях сградата. В далечината. Един размазан, неясен правоъгълен обект, несъмнено постройка, металният ѝ покрив отразяваше блясъка на залязващото слънце. После видях още една сграда и още една. Дървета. „Благодаря ти, Господи, град!“ Туптенето на сърцето ми почти заглуши трещенето на двигателя. Стиснах здраво волана в отчаян опит да го задържа изправен и подминах водна кула и празна кошара за говеда. Вече можех съвсем ясно да различа постройките: къщи, паркинг, ресторант-каравана.

И сервиз, пред който спрях с гръм и трясък, а ръцете ми продължаваха да треперят от вибрациите на волана. Изключих мотора и внезапната тишина ми се стори блажена. Забелязах двама мъже, застанали пред вулканизатора с гръб към мен. Излязох уморено от колата, като съзнавах, че едва ли изглеждам добре с наболата си брада и вмиρισаните на пот дрехи.

Те продължиха да стоят с гръб към мен. Това би трябвало да ме предупреди, че нещо не е наред. При пристигането си бях вдигнал такъв шум, че всеки нормален човек би се обърнал, любопитен да види какво става.

Но не и тези двамата. Само че аз бях прекалено изтощен, за да се вслушам в инстинктите си. Приблжих се сковано към тях.

— Прощавайте, сигурно вече сте се досетили, че имам проблем с двигателя. Има ли механик на смяна?

Никой не се обърна да ми отговори.

„Не може да не са ме чули.“ За всеки случай повторих по-високо:

— Механик. Има ли дежурен механик?

Никакъв отговор.

За бога, тези глухи ли бяха, или какво? Реших да ги заобикаля, за да застана пред тях.

И въпреки че те се завъртяха, като ми обърнаха отново гръб, зяпнах. Понеже бях зърнал, макар и за миг, лицата им. О, боже. В гръбначния ми стълб сякаш се заби леденостудена игла. Никога не бях виждал прокажен. Но от прочетеното в книгите имах някаква представа за външния им вид. А тези двамата бяха по-грозни и от прокажени. Грозота е прекалено слаба дума за онова, което видях. Защото не може да се опише провисналата гуша, която изпъкваше на гърлото на всеки от тях като някаква скверна адамова ябълка. Нито разкривените челюсти и скули, както и масивните подутини по челата им. Да не говорим за разтеглените устни и безформените ноздри. Но най-отвратително от всичко бе самата им кожа, която изглеждаше разложена, сива и покрита със сълзящи гнойни рани.

За малко да повърна. Гърлото ми се сви и започнах да се задушavam. „Овладей се — казах си. — Каквото и да им има, вината не е тяхна. Недей да ги зяпаш като шестгодишно хлапе, което никога не е виждало уроди. Очевидно това е причината, поради която избягват да гледат към теб. Защото мразят реакцията на отвращение и погнуса, която събуждат в околните.“

Сега бяха обърнати с лице към вратата на сервиза, а аз със сигурност не исках да минавам отново пред тях, затова повторих:

— Механикът. Къде е той?

Те вдигнаха едновременно десните си ръце и посочиха с ужасно деформираните си пръсти надясно, към засипания с чакъл път, който водеше извън града и беше успореден на отдалечената на мили междущатска магистрала.

„По дяволите. Съжалявам за това, което ви се е случило. Ще ми се да имаше начин да ви помогна, но точно сега самият аз се нуждаю от помощ, а вие, момчета, сте груби.“

Излязох от сервиза с главоболие, имах чувството, че гърлото ми е възпалено. Бърз поглед към часовника ми показа, че вече бе седем часа. Слънцето, разбира се, се беше снижило. Ако не намерех скоро механик...

На ъгъла от другата страна на улицата видях ресторант. Ако тази мизерна постройка изобщо можеше да се нарече така. Прозорците бяха мръсни. Плакатите на „Пепси“ и „Шлитц“ изглеждаха поне на десет

години. Опушеният неонов надпис над входа гласеше БАРБ_КЮ. „Защо ли не го съкратят на ББК- запитах се аз, — което, ако К се замени с Г, може да се изтълкува като съкращение от БОТУЛИЗЪМ^[2], БОЛКИ И ГАЗОВЕ?“

После си казах: „Защо не спреш с шегите? Тази вечер може да ти се наложи да ядеш там.“

Сега ми се струва смешно. Имам предвид яденето. Господи, не знам колко дълго още ще мога да издържа.

...И така, пресякох прашната улица, отворих скърцащата, покритата с мухи остъклена врата и подвикнах на петимата посетители:

— Хей, някой да знае къде...

Думите заседнаха в гърлото ми. Зави ми се свят. Защото посетителите се бяха изправили и ми бяха обърнали гръб, така че да виждам само гърбиците, изкривените им гръбначни стълбове и деформираните рамене. Погледнах потресен сервитьорката — и тя стоеше с гръб към мен. Но беше забравила за огледалото. Проклетото огледало. Зърнах отражението на лицето ѝ, което изглеждаше като резултат от отвратителен генетичен експеримент. Долната челюст и едното ѝ око липсваха. Изхвърчах навън, като оставих вратата да се затвори след мен със скърцане и трясък, а в ума ми се беше запечатала последната ужасяваща подробност — два процепа там, където трябваше да се намира носът ѝ.

Тук ще посъкратя малко разказа си. Обиколих града от край до край, но навсякъде срещнах само изроди. Сякаш бях попаднал във филм на ужасите. Но дори с най-страховития си грим Лон Чени^[3] бледнееше в сравнение с местните жители. А застанали до тях, чудовищата от „Островът на д-р Моро“^[4] биха изглеждали като победители в конкурс за красота.

„Исусе.“

Осем часа. Небето на изток бе започнало да потъмнява. Западният хоризонт бе обагрен в кървавочервено. Питам се дали не съм полудял. Цял град с уроди, които отказваха да говорят с мен, обръщаха ми гръб и повечето ми сочеха на изток към посипания с чакъл път, който водеше извън града.

Качих се ужасен в поршето и запалих мотора. Той загърмя и затрака още по-силно отпреди. Започнах да реда молитви със свит от

притеснение стомах. Колата не спря да се тресе, но, слава богу, потегли.

„Град. Може би няколко мили по-нататък по чакъления път има друг град. Може би затова ми сочат натам.“

Като се друсам върху седалката си, напуснах града с гръм и трясък. Включих фаровете ей така, за всеки случай, въпреки че досега не бях срещнал други превозни средства. Все пак падаше здрач и малко предпазливост не би била излишна.

Четвърт миля. После половин. Толкова издържа двигателят, преди да издъхне напълно. Тогава изглежда спря да работи и последният цилиндър. Чу се „тряс“, после трикратно тихо „бум“, пак „тряс“ и още три пъти „бум“. При всяко „бум“ колата се придвижваше малко напред. Накрая спря окончателно. Моторът беше излязъл от строя заради горещината. Поршето няма радиатор, но мога да се закълна, че чух свистене.

И така, озовах се закъсал в колата някъде насред никъде, зад мен имаше град на ужасите, пред мен — пустинен пейзаж, а междуцатската магистрала се намираше един бог знае къде.

Отгоре на това вече се смрачаваше.

А аз бях сам насред прерията.

Вече ви казах, че бях уплашен. Но сега ме обзе ярост. Заради пустия ми късмет и онзи тип в Лендър, който беше „поправил“ поршето, заради глупостта ми да напусна магистралата, да не споменавам, че докато бях в града, бях пропуснал най-важното. Трябваше да купя поне някакво безалкохолно, бонбони, чипс, каквото и да е — нещо, което да залъгва глада и жаждата ми, докато чакам да премине нощта. И кутия бира. Мамка му, като се имаше предвид положението ми, даже стек с шест бири.

Излязох ядосан от колата. Облегнах се на бронята ѝ, запалих цигара и започнах да проклинам. Беше осем и трийсет. Тъмнината се съгъстяваше. Какво да правя?

Опитах се да мисля логично. До девет часа вече бях взел решение. Градът се намираше само на половин миля. Десет минути път пеша, не повече. Ако глупавият ресторант „БАРБ_КЮ“ продължаваше да работи, можех да си купя чипс и бира. В момента не ми пукаше колко отвратителни изглеждаха онези хора. „Проклет да

съм, ако прекарам нощта тук, на открито, със стържещ стомах.“ Нее, това вече щеше да е прекалено.

Така че тръгнах и когато стигнах до покрайнините на града, нощта вече беше паднала. В „БАРБ_КЮ“-то светеше; късметът ми най-накрая беше проработил. Но докато се приближавах, светлините изгаснаха. „По дяволите“ — помислих си с отвращение.

Ресторантът остана тъмен.

После вратата изскърца и се отвори. Сервитьорката — неясна бяла фигура — пристъпи навън. Обърна се да заключи. За миг се зачудих дали не бе затворила по-късно само защото се е надявала, че мога да се върна да купя нещо. Бях сигурен, че не ме е забелязала. Затова се изненадах, когато тя се завъртя към мен.

Примигнах от удивление. Защото сервитьорката ме заговори, за разлика от останалите ѝ съграждани. Гласът ѝ беше слаб и тънък, думите се сливаха, сякаш имаше заешка устна.

— Видях ви — каза тя. — През прозореца. Докато идвахте насам.

Стори ми се, че шепотът ѝ притежаваше музикален тембър.

Още нещо. Въпреки че стояхме един срещу друг, на улицата нямаше лампи и мракът беше достатъчно гъст, за да не мога да различа чертите ѝ. За първи път, откакто бях пристигнал в града, се почувствах така, сякаш водех нормален разговор. Това не беше трудно, стига да не мислех за ужасяващото лице на жената, което бях зърнал в огледалото.

Вдигнах рамене и се засмях от облекчение.

— Колата ми се повреди. Закъсал съм ей там. — Макар да знаех, че не може да види жеста ми, посочих към потъналия в тъмнина път. — Надявах се, че ще работите и ще мога да си взема нещо за ядене.

Тя остана за миг мълчалива. После каза рязко:

— Съжалявам. Собственикът затвори преди половин час. Аз останах да почистя и да приготвя нещата за утре. Скарата е студена.

— Не може ли да ми дадете поне една бира? Чипс или нещо подобно?

— Не. Касовият апарат е празен.

— Рестото не ме интересува. Ще ви платя повече, отколкото е необходимо.

Сервитьорката отново помълча.

— Бира и чипс?

— Моля ви. — Обзе ме надежда. — Ако това няма да ви затрудни.

— И ще прекарате нощта в колата си?

— Освен ако тук няма хотел.

— Няма. А на вас ви трябва прилично ядене и сносно място, където да преспите.

Тя млъкна. Забелязах, че нощта бе необикновено тиха. Не се чуваха дори песни на щурци.

— Аз живея сама. — Гласът ѝ звучеше още по-мелодично. — Може да спите на дивана във всекидневната. Ще ви изпека пържола.

— Не, не... — При мисълта отново да видя лицето ѝ ме обзе паника.

— Няма да включвам лампата. Няма да ви отвращавам.

— Просто не искам да ви безпокоя — излъгах аз.

— Не се притеснявайте. Искам да ви помогна. Винаги съм вярвала в милосърдието.

Тя тръгна по улицата. Замислих се над предложението ѝ. Идеята за пържола със сигурност беше примамлива. Както и диванът. Щях да спя несравнимо по-добре, отколкото сгънат на две в колата.

Но, Исусе, какъв вид имаше!

Отношението ми навярно ѝ беше познато до болка. Как ли щях да се чувствам, ако бях деформиран като нея и хората ме отбягваха? Милосърдие. Не беше ли казала, че вярва в милосърдието? Е, може би беше време и аз да повярвам. Тръгнах след жената, не толкова заради пържолата и дивана, колкото заради желанието ми да бъда учтив.

Живееше през три пресечки, на една също толкова тъмна улица, колкото тази, на която се намираше ресторантът. Къщите, край които минахме, бяха тихи, лишени от живот. Това беше най-странната разходка в живота ми.

Доколкото видях в мрака, живееше в стара двуетажна къща във викториански стил. Верандата изскърца под стъпките ни. Влязохме вътре. Сервитьорката удържа на обещанието си и не запали лампата.

— За всекидневната се минава през онзи сводест вход вляво. Диванът е срещу стената право напред. Ще приготвя пържолата.

Благодарих и изпълних напътствията ѝ. Диванът беше хлътнал и мек. Разбрах колко съм уморен, едва когато легнах. В тъмнината се разнесе цвъртенето на печашо се месо. Идваше някъде от задната част

на къщата. Предположих, че лампите в кухнята светеха, но до мен не достигаше нито лъч светлина. После усетих усилващия се аромат на печено и чух приближаващи се стъпки.

— Трябваше да те попитам колко препечена я искаш. Повечето клиенти ги предпочитат полусурови. — Вече ми говореше на „ти“. Тънкият ѝ глас звучеше като звън на камбанки.

— Страхотно. — Вече не ми пукаше, че е грозна. Умирах от глад.

Без да светва лампата, тя остави внимателно до мен един поднос, в който имаше пържола, хляб, масло, сос и кутия бира. Нахвърлих се върху яденето като невидял. Не можех да му се наситя. То сякаш се топеше в устата ми. Беше прекрасно. Неописуемо вкусно.

Обрах остатъка от соса и сока на пържолата с последния залък хляб, натъпках го в устата си, прокарах го с финалната глътка бира и се облегнах назад със съзнанието, че това е било най-вкусното ядене в живота ми.

През цялото време жената бе седяла в един стол насред стаята и бе мълчала.

— Беше невероятно — казах ѝ аз. — Не знам как мога да ти се отблагодаря.

— Вече го направи.

Нямах представа за какво говореше. Стомахът ми беше пълен до пръсване.

— Така и не ме попита.

Намръщих се.

— Не съм попитал за какво? Не разбирам.

— Напротив. Изгаряш от желание да ме попиташ. Зная го. Те винаги изгарят от желание да попитат.

— Те?

— Защо хората тук са така ужасно обезобразени.

Побиха ме тръпки. Наистина се изкушавах да попитам. Градът беше толкова необичаен, хората така странни, че едва сдържах любопитството си. Но тя беше толкова любезна с мен, че не исках да я разпитвам за телесните ѝ недостатъци, не исках да бъда груб. Изведнъж споменът за лицето ѝ нахлу в съзнанието ми. Никаква брада. Само едно око. Два процепа в плътта на мястото на носа ѝ. Сълзящи гнойни рани.

Едва не повърнах. И не само заради спомена. Нещо ставаше в стомаха ми. Той се бунтуваше и къркореше, прорязваха ме остри болки, сякаш беше пълен с милион малки жилещи стършели.

— Грехове — каза жената.

Аз се загърчих, обзет от ужас.

— Много отдавна — продължи тя, — през Средните векове, имало едни свещеници, които пътували от село на село. Вместо да слушат изповеди, те провеждали ритуал за прочистване на душите на хората. Всеки жител на селото донасял нещо за ядене и го оставял на масата пред свещеника. Накрая цялата маса била отрупана с храна. Той произнасял необходимите думи. Всички грехове на селяните се прехвърляли в храната.

Преглътнах жлъчката, която се надигаше в гърлото ми, разтресен от неописуем ужас.

— И той я изяжда. Поглъщал греховете им. Натъпквал се с грехове.

В гласа ѝ имаше такава омраза, че ме обзе желание да изкрещя и да побегна.

— Селяните знаели, че той се обричал на проклятие, за да спаси душите им. И му давали пари. Разбира се, имало и такива, които смятали, че свещеникът е най-обикновен мошеник, който се възползва от наивността на селяните, за да се нахрани и да вземе парите им. Но те грешали.

Чух, че се изправи.

— Доказателството било очевидно. Греховете проявявали ефекта си. Злото плъзвало из тялото на ядяха на грехове, деформирало го, образувало циреи, напъвало се да излезе навън.

Чух, че правеше нещо в ъгъла. Стържещият шум ме накара да се стегна.

— И не само свещеници ядели грехове. Понякога ритуалът бил изпълняван и от специални жени. А сега си представи, че ядачът на грехове поиска да се пречисти. Да се избави от грозотата. Как може да се отърве от греховете си? Като ги прехвърли на някой друг, разбира се. Като накара някой друг да ги изяде.

— Ти си луда — изстенах аз. — Махам се оттук.

— Не, не още.

Изведнъж осъзнах какъв бе източникът на стърженето. Сервитюрката се опитваше да запали клечка кибрит. Появи се слаб пламък. Стомахът ми се сви в пулсираща агония.

— Цял град с ядачи на грехове. Чудовища, скрили се от очите на света. Сред себеподобни, които не се отвърщават от грозотата им. Пречистили милиони души и страдащи заради собственото си милосърдие.

Тя запали свещ. Светлината в стаята се усили. Видях лицето ѝ и зяпнах отново, но този път причината беше различна. Жената беше красива. Зашеметяваща. Страхотна. Кожата ѝ излъчваше чувственост.

Освен това сякаш блещукаше, сякаш искреше, сякаш...

— Не. Господи! Сложила си нещо в храната ми.

— Знаеш какво.

— Стига с тези глупости. — Опитах се да се изправя, но краката ми сякаш бяха от пластелин. Имах чувството, че тялото ми ту се разтяга, ту се свива и се усуква. Започнах да виждам всичко изкривено, сякаш гледах в огледалата на лунапарк. — ЛСД? Това ли си ми сложила? Или мескалин^[5]? Халюцинирам.

Всяка дума звучеше по-гръмко от предишната и сякаш не излизаше от устата ми, а идваше от някакво далечно място.

Тя се приближи към мен и аз се свих пред красотата ѝ, която растеше с всяка стъпка.

— Мина толкова много време. Толкова дълго бях грозна. Толкова отдавна никой не ме е пожелавал.

Реалността се разпадна. Стаята се завъртя пред очите ми. Тя смъкна униформата си. Видях гърдите ѝ, видях... Тялото ѝ беше...

Въпреки болките в стомаха ми, въпреки обърканите ми сетива, аз я желаех. Желаех я така отчаяно, както не бях пожелавал нищо преди.

Страстта ми беше безкрайна, могъща, безумна. Докато се търкаляхме по дивана, съборихме подноса и чашата, чинията, ножа, вилицата, всичко падна с трясък на пода. Бутнахме една лампа и тя се строши. Голият ми гръб се блъсна в ръба на някаква маса и аз извиках. Не от болка. От екстаз.

И точно преди върховното изригване, идващо като че от дълбините на душата ми, усетих, че жената ме притисна още по-силно към себе си, навътре и все по-навътре, сякаш, след като ми беше пробутала греховете си, в замяна искаше да вземе нещо от мен.

После тя изстена и започна да ме моли:

— Изяж ме! Изяж ме!

Изгубих съзнание. Щатската полиция на Небраска твърди, че два дни по-късно ме е открила да бродя гол по средата на Междущатски път 80 в един часа следобяд. Казват, че съм бил ужасно изгорял от слънцето. Не знам. Не си спомням. Помня само как се събудих в болницата в Айова Сити.

В психиатричното отделение.

Докторите лъжат. Твърдят, че не съм грозен. Тогава защо ме държат под ключ и са махнали всички огледала? Защо, когато ми носят храна, сестрите се дърпат от мен и идват с пазачи? Мислят се за много хитри. Само че, въпреки телената мрежа на прозореца, нощем виждам отражението си в стъклото. Долната ми челюст липсва. Имам само едно око. На мястото на носа ми са останали две отвратителни цепки. Няма никакво съмнение. Наказан съм. Заради всичкото зло по света.

Католик съм, но отдавна не ходя на църква. Когато бях млад обаче, монахините ме бяха научили какво да казвам на свещеника по време на изповед. *Благослови ме, отче, защото съгреших. Последната ми изповед беше...* Тогава трябваше да кажа преди колко време, после да си призная греховете и накрая да завърша с думите: *Разкайвам се за тези и всички мои грехове.* И сега наистина се разкайвам. Само че не мога да си ги призная. Защото греховете не са мои.

Жена ми и децата ми дойдоха в болницата. Искаха да ме видят. Но аз отказах да ги пуснат при мен. Нямаше да понеса изражението на отвращение в очите им.

„Как може един ядач на грехове да се отърве от греховете си?“ — Беше казала сервитьорката. — *Като ги прехвърли на някой друг, разбира се. Като накара някой друг да ги изяде.*“

От няколко седмици знам какво трябва да направя. Просто си кротувах и чаках подходяща възможност. Надявам се, че не съм наранил много сериозно пазача. Постарах се да не го удрям прекалено силно. Но главата му издаде ужасен звук, когато я блъснах в стената.

Бях много хитър. Откраднах три коли, но нито една не задържах толкова дълго, че да ме хване полицията. Нужни ми бяха два дена, за да се върна.

Ето защо дървото е толкова важно. То е моят ориентир. Нали си спомняте, на отклонението от магистралата нямаше знак. Така че само

дървото може да ми покаже накъде да карам.

Но съм озадачен. О, намерих дървото с формата на свещник. То е толкова необикновено, че не ми се вярва да има друго като него. Но мога да се закърна, че когато го видях за първи път, клоните му бяха осем. И бяха голи.

А сега са девет.

И са покрити с листа.

Боже, помогни ми. Спаси ме.

Натиснах педала за газта до дупка и полетях по двулентовия асфалтов път. Както преди, той сякаш нямаше край. Съмнението ме изнервяше. Стараех се да не поглеждам към страничното огледало. Но накрая не издържах и грозотата ми ме накара да вия.

Видях сградата в далечината, металният ѝ покрив проблясваше под слънчевите лъчи. Изхленчих от нетърпение. Но ето че навлязох в града. Беше същият. Водната кула. Кошарата за говеда (но този път пълна). Сервизът, ресторант „БАРБ_КЮ“.

Нищо не разбирам. Всички жители са нормални. Няма провиснали гуши, гърбици, деформирани крайници и гнойни рани. Докато минавам покрай тях с колата, ме гледат. На лицата им са изписани шок и отвращение.

...Открив къщата ѝ. Проникнах вътре и сега я чакам да се върне.

Лекарите в болницата ми казаха, че страдам от халюцинации. Съгласиха се с първоначалното ми подозрение, че в храната може да е имало някакъв наркотик и че ефектът му може да продължава, като ме кара да си мисля, че съм грозен и изопачава спомените от пътуването ми. Ще ми се да вярвам в думите им. Дори ми се ще да вярвам, че съм полудял. Всичко друго е за предпочитане пред истината.

Но аз знам какво ми има. Тя ми го причини. Накара ме да изям греховете ѝ. И проклет да съм, ако не я накарам да си ги вземе обратно.

Пиша това в нейната всекидневна, като поглеждам често през прозореца. Така че, ако с мен се случи нещо лошо, хората да знаят. Вината не беше моя.

Но тя скоро ще се върне. Ще се прибере. И тогава...

Чувам, че на улицата се отваря врата на кола. Някой слиза от автомобила.

О, да, най-накрая. Но почакайте, човекът не е само един.

Двама са. Мъж и жена.

И жената не е тази, която ми трябва.

Господи, какво става? Да не би сервитьорката да си е сменила адреса?

Ще влязат в къщата. Ще ме открият.

Няма значение. Не издържам повече. Трябва да прехвърля греховете на някой друг. Трябва да...

В кухнята намерих нож. Само че не знам необходимите думи. Нямам представа как да вкарам греховете си в храната.

Но помня последното нещо, което ми каза. Така че знам какво ще направя. С помощта на този нож и една вилица ще ги накарам...

Да ме изядат.

[1] Дял от Скалистите планини — Б.пр. ↑

[2] Тежко хранително отравяне, което причинява поражения на централната нервна система — Б.пр. ↑

[3] Актьорът, изпълнил главната роля в една от ранните версии на филма „Фантомът от операта“ — Б.пр. ↑

[4] Популярен роман от известния английски фантаст Хърбърт Джордж Уелс (1866–1946), в който отрицателният от обществото д-р Моро кръстосва човешки и животински гени и създава „зверочовеци“ — Б.пр. ↑

[5] ЛСД-то и мескалинът са производни на лизергиновата киселина халюциногенни вещества, които причиняват ярки зрителни и слухови халюцинации — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.